

EL COR DEL POBLE

Setmanari d'Esquerra Catalana

Surt els dijous

Dels treballs publicats, en seran únicament responsables els seus autors. — — No's retornen els originals.

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Pau, 75, pral.

5 cts.

"EL COR DEL POBLE" a la pregó Llibertat, on estás?

Consumatum est

El dissabte, 14 dels corrents, fou empresonat nostra estimat company Josep Llobet Pascuet en mèrits de la causa que'l jutjat de la Audiencia de la capital instrueix contra aquest setmanari per la publicació, en el seu número 12, d'un article de col·laboració firmat per Esteve Masagué i titolat *Anyorament*.

No som nosaltres, gent del poble, els més indicats pera escatir la justesa del tant de culpabilitat que'ls legisladors posen com a contrapès a lo pecaminós que, oh exquisits llucians, entrevenen per les espeses clarianes del cervell del autor. Emperò, malgrat nostra miopia i reconeguda simplicitat, sigui per convicció, per temperament, o be per sentimentalitat, cent mil vegades circumscriríem en tot el treball motiu de la denuncia, com ho hem fet presentant cara i arrostrant les conseqüències que del procés esdevinguin.

Lluny d'atemoritzar-nos ni de que l'ànima d'EL COR DEL POBLE s'arrossi en època d'atuitment, de mutisme, com la que a travéssem i que, al pas que anem, nostres fills també atravessaràn, en la que un allargassat *psssiiit* xiula estridentment pels àmbits catalans aplanant els esperits. Mai de la vida! Com a homes de brega, no tombem la vista enrera al queard fóra de combat un dels nostres. Es massa enlluernadora la perspectiva que's dibuixa en l'horitzó, i les deeses Llibertat, República, Catalunya se corsecarien d'anyorament si desesperencessin de que'l realme llur s'es arribat.

Quan la llibertat s'extingeix, quan la part més numerosa d'un poble resta junyida a la miseria en absoluta manca dels drets ciutadans, quan aixís es calcinat el pensament, befada l'igualtat i negada la dignitat humana, vingui la gaveta del morter a tapiar els cervells, apliquin-se les mordaces, obrin-se els forrellats de les ergástules, que molta més virtut tindrà d'esperonar-nos en prosseguir lluitant per Catalunya i la Llibertat.

Caiguin a torrenteres damunt nostres espatlles el titllats de *infelissos*, de *víctimes sportives*, de *visionaris*, de *Qui-xots* que amb balanceig de cap ens dediquen, tot mastegant el puru, polític confucians xores en idelitat i massa pròdigs en *despendres* de les mil cinc centes de l'ala pera pescar una regidoria, fet-nos servir d'escambell, única cosa per la que

aprofiten al poble. Rès trontollarà la bondat de nostres fermes pensaments: són incommovibles!

I com no ser-ho? Abona la actuació que sostenim el que a Espanya les minutereres del rellotge del progrés *desfan* el camí de la seva esfera vers l'esquerra, y els calendaris comensen al 31 de desembre i van devallant fins a trobar el primer de janer, i aixís successivament any darrera any. Les lleis opresives que un quart de sigle enrera ens dominaven continuen en vigor, augmentades considerablement per altres de exempcions que l'inquisitorial ull del governant ha promulgat com una *necessitat* pera deturar la impetuositat dels que avencen dreturers a incorporar-se als moderns temps. I al trobar el camí embrosat d'obstacles i més obstacles, dèbils a la forçada valla, espeternegant, folls de rabia, i no pas de vergonya, davant nostra feblesa, no'ns queda altre ramei que l'estancament, la reculada, car els temps prossegueixen, indifetents a nostre endarreriment, llur marxa evolutiva.

Ja ho saben, doncs, uns i altres. L'acer de l'ànima nostra no's doblega; se trenca. Però de les seves engrunes altres i altres ànimes seràn trempades en el vivíssim foc del amor a la terra catalana i a la llibertat universal.

I pera els nostres amics federals nacionalistes vagi un senzill consell: Frese està encara el cadaver de *Cu-Cut!*, matat traïdora i covardement per la propria familia. Que les recriminacions blasmades contra tal monstruositat no devinguin la escupinada que's llença als núvols i cau en la faç propria.

Juventut Federal Nacionalista Republicana
de Gracia Llibertat, 214

FUNCIÓ TEATRAL

pel dia 21 de Setembre de 1912, en Homenatge al poeta i dramaturg

D. IGNASI IGLESIAS

a benefici del valent Setmanari d'Esquerra Catalana

"El Cor del Poble"

PROGRAMA

1.er «El teatre de l'Iglesias i la seva transcendència social», parlament pel senyor Ribera i Rovira.

2.^{on} Se posarà en escena el drama en tres actes

La Mare Eterna

L'homenatge ha promés assistir a la festa
A les nou en punt. Hi haurà safata

FERROVIARIS:

La redacció d'EL COR DEL POBLE composta d'obriers manuals, que com vosaltres lluiten per la redempció econòmica, no pot menys que encoratjar vos a que persistiu amb la mateixa fermesa que fins aquí, sens fer cas dels gossos peteners que volen crear-vos dificultats pera oposar una valla a les vostres reivindicacions.

La justícia de la vostra demanda ningú pot negar la.

Perquè doncs discutir petiteses d'oportunitat o no davant l'enemic Es que's vol fer fracassar el moviment?

Companyes.

Si el vostre cor no ha de defallir i teniu fe en l'acció que aneu a realitzar, pit i fóra.

El poble treballador estarà al voscostat.

EL COR DEL POBLE està també amb vosaltres.

"La Jova Catalunya" i aquesta Redacció inviten a tots els homes de cor i bona voluntat, fidels complidors dels deures de solidaritat amb el company que en la brega pels ideals resta fora de combat, que vulguin acompanyar-los en la visita que'l pròxim diumenge faràn an en Josep Llobet, empresonat en mèrits de la causa que s'instrueix contra "El Cor del Poble". Punt de reunió: Ateneu Democracia, a tres quarts d'onze.

Política de sinceritat

Poc nacionalista i molt republicà: poc republicà i molt nacionalista, s'ha dit. Això de ser poc o molt republicà o nacionalista, dec confessar que no ho entenc. De nacionalista i de republicà se n'es o no se n'es; aixís, sense mides. O s'accepta la República com a forma de govern que respòn millor a nostres ansies, o no s'accepta. Es reconeix a una colectivitat social els atributs d'una nacionalitat o no's reconeix; aixís terminantment, sense regateix d'estira-i-aflluixa.

Es pot ser més o menys autonomista i fins més o menys lliberal, però de nacionalista i de republicà no se'n pot ser més o menys, no té estira-i-arrossa, són conviccions absolutes, sense gradacions ni mixtificacions. Per això els homes honrats, quan accepten un credo polític, i's fan seu un ideal i pacten unes bases que venen a esser el còdig substantiu d'un partit, l'evangeli cívic d'una comunitat política, tenen l'obligació d'esser sincers i preguntar-se abans, si aquell partit en el qual ingressen, respòn a les seves conviccions i a la seva consciència, i una vegada decidit això, entrar-hi o no entrar-hi, però mai en el primer cas ser-ho amb la reserva mental de trair als seus compays, que, creient-los dels seus, fins arriben a confi-als-hi altes representacions que tenen el deure, al acceptar-les, de honorar-les degudament fentse dignes de la confiança que sels hi ha otorgat.

Es un acte de poc escrúpol moral, de poca dignitat cívica, ingressar en un partit que's diu nacionalista i republicà i fins acceptar designacions pera càrreges públics en nom del mateix, sense ser-ho de nacionalista o republicà. Això ho rebutxa tot home digne i honrat.

Es pot deixar de pertènixer a un partit pera ingressar a un altre, cumplint una llei d'evolució, però sempre responent a una convicció de principis i de ideals, sense'ls quals el qui això fa es un trànsfuga despreciable, doncs el qui sab acomodar-se a totes les posicions polítiques, segons aquestes serveixin pera son medro personal i satisfer les seves concupiscències, aquest careix de tot ideal, i política i cívicament es un despreciable mercader a qui'l poble deu allunyar del temple aont se rendeix culte a la convicció i al ideal, fent irat